ЛЮБОВНО ЛЯТО

SUMMER OF LOVE

Автор: Ния Каменова

Niya Kamenova

N

<u>Нашето лято</u>

На Валери

Тогава нашето лято свърши.

Като мечтите ми.

Като всичко.

Обичах те.

Отдадох душата си, но ти не я прие.

Захвърли я в калта.

Листата вече са килим.

Отвя копнежа ми

есента. което лятото

поражда.

И споменът за теб.

Ти беше просто някакъв

красив романс. Остави в

сърцето ми болка и знам, че

няма да съм жива защото

нямам вече шанс.

Ния Каменова

Варна

09.09.2021

Без любов

Без любов животът е безсмислен.

Без любов светът е

болка. И скучно

всяко начинание

Без любов животът

е безкрайна редица

от омраза.

Без любов животът е ужасен.

Без любов светът

е празен И сиво -

всяко утро Без

любов са тъжни

дните, самотни

нощите.

Завивките си пак

прегръщам и там ме

чака моят нов

любовник-

Самотата...

Ния Каменова

13.09.2021

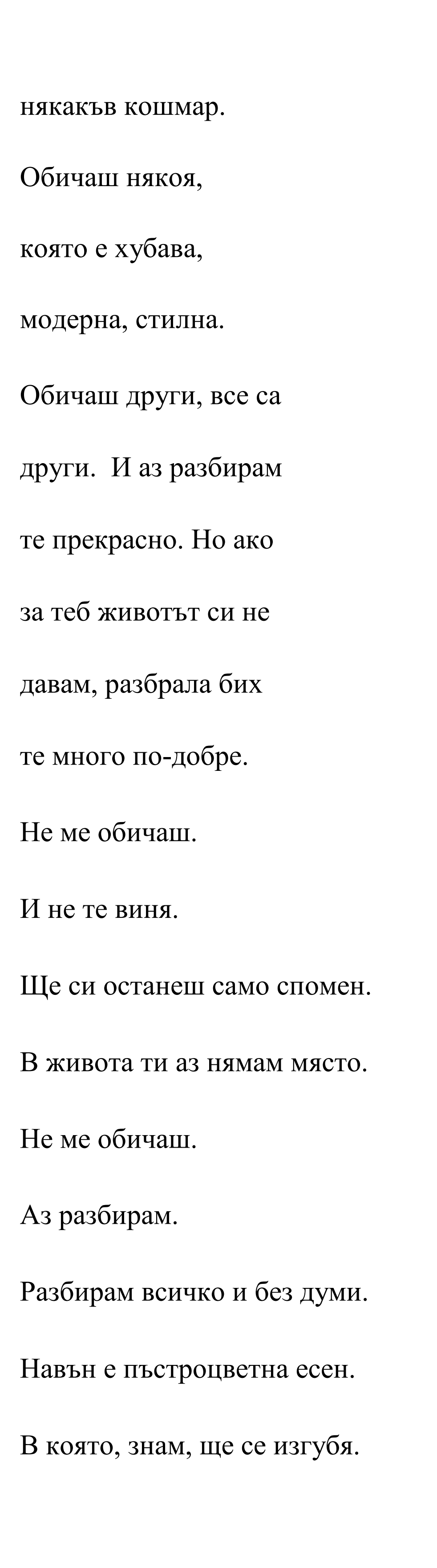
Варна

<u>Не ме обичаш</u>

Не ме обичаш,

никога не си. За

теб съм просто

някакъв кошмар.

Обичаш някоя,

която е хубава,

модерна, стилна.

Обичаш други, все са

други. И аз разбирам

те прекрасно. Но ако

за теб животът си не

давам, разбрала бих

те много по-добре.

Не ме обичаш.

И не те виня.

Ще си останеш само спомен.

В живота ти аз нямам място.

Не ме обичаш.

Аз разбирам.

Разбирам всичко и без думи.

Навън е пъстроцветна есен.

В която, знам, ще се изгубя.

Ния Каменова

<u>Веднъж ти каза</u>

На Д.

Не мога без теб, а ще си

остана невидима.

Не съществувам, нали?

Коя съм аз?

Не зная.

Но не мога без своя наркотик.

Това си ти.

Преди теб не съм

живяла. И надали

ще имам нещо,

което вече да не съм изгубила.

Характерът ми е ужасен, знам.

Така казват хората.

Но само миг да те погледна още.

Защо са всичките тези наказания?

Ако животът ми е този, не го желая!

Но си заслужавам наказанието.

Но нека не ми отнема теб.

Веднъж ти каза:

"Хубаво ни е заедно, нали?"

Тогава вече знаех, че съм те изгубила.

И думите ти предизвикаха единствено

болка.

Нека животът ми отнеме всичко.

Но да не ми отнема теб...

5.10.2021

Варна, Ния Каменова

<u>Изгубена човечност</u>

Кога загубих връзката със себе си?

Кога изгубих и последната човечност?

Не знам кога се случи... и не помня.

Измина цяла, цяла вечност.

Защо, защо, защо, защо?

5.10.2021

Варна,

Ния Каменова

Завиждам на тези, които се обичат.

Така ужасно им завиждам.

Да можех, Боже да обичам!

На тези, дето са обичани, завиждам.

Да можех, Боже, да

ОБИЧАМ! Не

искам друго, нищо друго.

Да чувствам, моля те,

да чувствам искам...

5.10.2020

Ния Каменова

Варна

Без любов

не мога,

без любов

умирам.

Не мога да

живея,

агонизира

м вече...

Господи, умирам...

Господи, помогни да се спася.

Ния Каменова,

5.10.2021г., Варна

От мен самата как да се спася?

От мен самата как да се
спася?

И кой ще ме спаси от мен
самата?

От болката и
отчуждението?

От празнотата във
душата?

Къде, къде ли е
спасението?

Не искам повече, не

мога, не искам, няма, и

не трябва!

Коя съм аз?

Дори не зная.

А цял един живот

се търся. Душата

си ще пратя в Ада,

от себе си да се

отърся. Душата си

ще пратя в Ада, да

се спася от мен

самата.

Ния Каменова

9.10.2021, Варна

Дори не успях да се сбогувам с теб

Дори не успях да се
сбогувам с теб.

А беше близко, толкоз близко.

Животът ми загуби смисъл.

Изобщо, имал ли е смисъл?

Да дишам вече ми е трудно.

Без теб светът е сив и пуст.

За кратък миг го оцвети.

И си отиде - без следа,

и без да кажеш нищо...

Следата е в душата ми сега,

където зее празна дупка...

Ния

Каменова

ноември 2021,

Варна

Стена от лед

Губя почва под

краката си.

И своят илюзорен свят. Мечтите

ми се сриват бавно,

обгръща ме стена от лед.

Не знам от него как да се измъкна,

и драскам с нокти, но

напразно. Разбивам с чук

стената, но вместо

нея, разбива се на хиляди

парченца душата ми за сетен

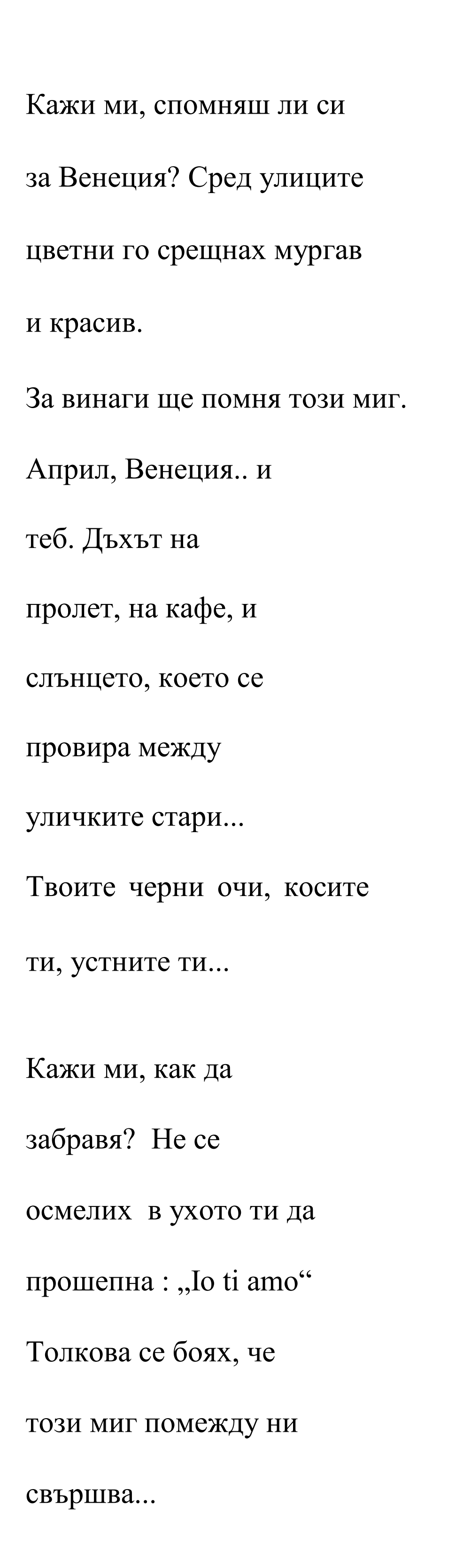
път....

Ния Каменова ноември

2021

Варна

Кажи ми, спомняш ли си за Венеция?

Кажи ми, спомняш ли си
за Венеция? Сред улиците
цветни го срещнах мургав
и красив.
За винаги ще помня този миг.
Април, Венеция.. и
теб. Дъхът на
пролет, на кафе, и
слънцето, което се
провира между
уличките стари...
Твоите черни очи, косите
ти, устните ти...

Кажи ми, как да
забравя? Не се
осмелих в ухото ти да
прошепна : „Io ti amo“
Толкова се боях, че
този миг помежду ни
свършва...

Кажи ми, спомняш ли си за Венеция?...

11.10.2021, Варна

Ния Каменова

Лунен пътешественик

На Джако

Ще вървя с теб под
Луната,

загледана в танца ти,

наподобовящ котешка походка,

докато развяваш косите си.
Изпей

ми още веднъж "Bilie Jean",
и

нека върколаците да излязат
от

своите тайни леговища.
Отведи

ме във "Neverlend",
където се

случват чудесата. След
което ще

вървим вечно двамата

под Луната...

Ния Каменова, Варна, декември

Лунен пътешественик

На Джако

Ще вървя с теб под
Луната,

загледана в танца ти,

наподобовящ котешка походка,

докато развяваш косите си.
Изпей

ми още веднъж "Bilie Jean",
и

нека върколаците да излязат
от

своите тайни леговища.
Отведи

ме във "Neverlend",
където се

случват чудесата. След
което ще

вървим вечно двамата
под

Луната...

Ния Каменова, Варна декември

Свири ми реге

На Боб Марли

Ти се толкова

красив, и носиш

дъха на Ямайка.

Дъха на ром, и на реге.

Рано сутрин, преди изгрев слънце.

Пръстите ти късат

струните. И

музиката носи

аромат на секс и

свобода. По

прашните улици

вървят младежи с

плитки.

И пеят " A la la long"...

Усмивката, така невинна.

Просмуканите пръсти на канабис.

Навън е лято.

Изпълнено със страст и реге.

Ния Каменова

Варна, 21.12.2021

<u>**Под водопад от розови цветя**</u>

Но, ярка, пъстра и различна.

Със всичките цветя ще се накичя.

Под пролетния дъжд ще се разпея.

Защото искам, искам да живея!

Ликува моята душа.

И търси всяка красота.

Защото искам да обичам.

Да бъда както бях - красива.

И стиснала ръката ти, да тичам.

Лицето си във

твойто скрила. И

ще отидем да се

любим под водопад

от розови цветя.

Кълна се, че ще се

изгубим - от този

град, и от света...

Казваш...

Казваш, че съм натрапчива и обсебваща...

Истина е. Аз наистина съм натрапчива и обсебваща.

Не мога да обичам другояче.

Ако не ти харесва - върви си.

Да ти кажа ли истината?

Обсебвам, защото не мога да обичам.

Но да ти кажа ли нещо - дори и да можех:

Любовта трябва да бъде заслужена...

Ния Каменова

Варна, декември 2021

Бездушна

Порочна съм. Ужасно съм порочна.

Не крия нищо. И не се срамувам.

Не зная даже откъде да почна.

Защото на моралът не робувам.

Порокът ми е във

кръвта, което се оказа

лед.

Усмихвам се насила и фалшиво.

Играя зле - не се старая.

Оставям пух и прах наред.

Дали ще спра - че как да зная?

И вместо радост - пак зее мрак.

И вместо чувства - този лед.

И няма "вчера", "днес" и "след".

Жестока съм. Ужасно съм жестока.

Безжалостна, коварна и студена.

Отровна, злобна - като котка.

И виеща като хиена.

Бездушна съм и апатична.

Към всичко, всеки - безразлична.

Безумна съм, в сърцето съм безумна.

Без повод смея се и

плача. Не заявявам:"

Аз съм умна", защото

всъщност съм

глупачка.

Играя роли, клоунади.

И вечно правя се на

шут. Обичам пъстри

карнавали, и битки - с

любовта на луд.

Обичам често да

рискувам. Да скоча

в огъня? Добре.

Дори да знам, че ще

загубя си казвам - а

защо пък не? Аз

кожата ще

изрисувам, когато

стане твърде зле.

Макар страхът ми е

да е силен, се

впускам винаги във

бой. Не мога никой

да обичам, не се

преструвам на

герой.

Не може никой да

ме съди. И аз не

съдя никой вече.

Сама наритах и

пропъдих щастлив

живот за цяла

вечност.

Животът бе хазарт, рулетка.
Не казвам, че в играта

губя. Но всеки прави

своята сметка, и гледа

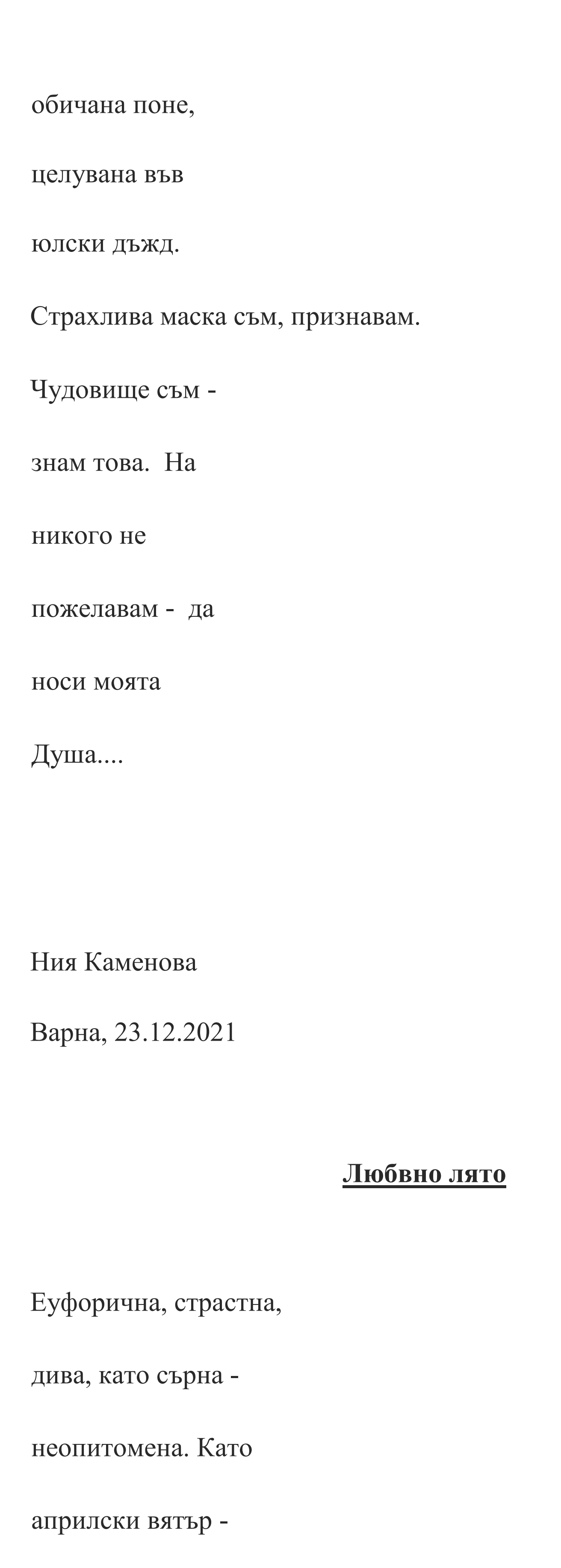
да не бърка в пътя.

Да бях грешала,

ала не! Да бях

ранявана

веднъж! Да бях

обичана поне,

целувана във

юлски дъжд.

Страхлива маска съм, признавам.

Чудовище съм -

знам това. На

никого не

пожелавам - да

носи моята

Душа....

Ния Каменова

Варна, 23.12.2021

<u>Любвно лято</u>

Еуфорична, страстна,

дива, като сърна -

неопитомена. Като

априлски вятър -

променлива, раняваща,

ранима и ранена.

Обичам ли – ще е до смърт.

Намразвам ли – за цяла

вечност. Настъпят ли ме

един път, изпадам в

мрачна безнадежност.

Обичам. Искам да

обичам. Страстта по

вените е восък. И

роклята си да

събличам, и само за

един да нося. Едно,

признам си, не искам:

за обич повече да

прося. След ръж със

цвят на ярко злато,

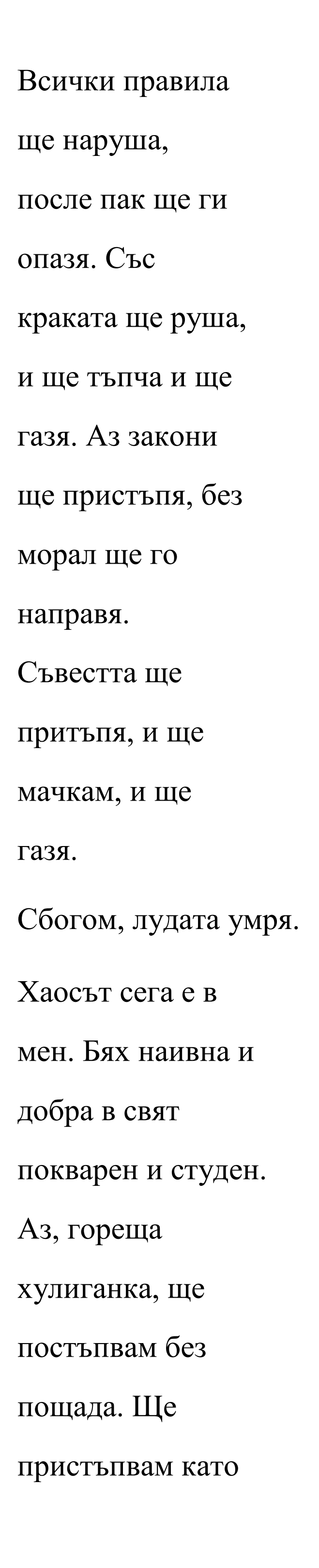
любов, пред нас е

вечно Лято...

Ния Каменова

Варна, 26.12.2021

Всички правила ще наруша....

Всички правила
ще наруша,
после пак ще ги
опазя. Със
краката ще руша,
и ще тъпча и ще
газя. Аз закони
ще пристъпя, без
морал ще го
направя.
Съвестта ще
притъпя, и ще
мачкам, и ще
газя.

Сбогом, лудата умря.

Хаосът сега е в
мен. Бях наивна и
добра в свят
покварен и студен.
Аз, гореща
хулиганка, ще
постъпвам без
пощада. Ще
пристъпвам като

сянка в на живота
карнавала. Всичко,
всичко ще
подмина, после пак
ще го съзидам.

Правилата са обида

Затова не ги зачитам...

Ния Каменова

Варна, 18-01.2021

Страстта по кожата се стича...

Страстта по кожата се стича,

приличаща на шоколад.

Нозете ми от сласт
се потичат,
подобно бистър
водопад. По кожата
ти ще рисувам, и
белези ще ти
оставя. Лицето ти
ще нацелувам, и в
тялото ти ще се
давя. Да бъдем
диви зверове,

погълнати от
лудостта. Да
скочим в синьото
море, пропито с
дъх на сладостта.
Превземи ме, луд
дивак, бъди нежен,
бъди груб. Да
препуснем в този
бяг, без да мислим
и без смут. Нека
сме безсрамни,
мръсни, със
преплитащи се
пръсти...

Ния Каменова
Варна, 18.01.2021

Глухарчето

Глухарчето разпръскваше пухчета... Самотно, седнало в пръстта... То

чакаше, копнееше безумно

да срещне, срещне любовта....

Ния Каменова

Варна, януари 2022

<u>Светулки</u>

Светулки, мънички фенерчета,

блещукат като милион звезди. Във

шепата ми те едвам се сбират и аз ги

гоня по пътеката в нощта. Озаряват

мрака, за да го превърнат в

невиждано и приказно

вълшебство...

Ния Каменова

Варна, януари 2022

<u>На Р</u>.

Появи се за миг в живота ми.

И го преобърна за част от секундата...

Не те видях повече...

Но ти дойде като огнена стихия, която ще помня винаги.

Къде си?

Ния Каменова

Варна, януари 2022

Кратки стихове

Сплетени плитки.

Мъх над устните.

Ухание на Бадеми.

Вишнева клонка, над

разцъфнал цвят.

Гейшата отметна своя кичур.

25.01.2022 г., Варна

Ния Каменова

Януарски дежа вюта... мирис на лято.

Януари винаги е лято

Рок балада за Кърт Кобейн,

Слаш и Аксел Роуз... лято, бира и китари.

Натисни струните,

човече, Нека се

съберем всички

хипита. Развейте

растите си,

растафари.

да потеглим на моторите във юнския зной.

Без война, а само любов.

29.01. 2022 г., Варна

Ния Каменова

Ромео трябва да умре

„Ромео трябва да умре“. Нали така се казва… Ромео винаги се жертва, но никога не го показва. Ромео рядко ще заплаче, и въпреки, че е наивен, не се скатава той обаче,

не е надменен и ехиден. игрички той не си играе, не мрази и не нагрубява, не може даже да изтрае когато Жулиета страда. Не е във рицарски доспехи, Ромео не е съвършен, навярно хвърля нечии дрехи, едва ли е неопетнен. Не казва с ярост:“ Ти си слаба!“ защото силният е той. Във огъня дори се хвърля, не чака ти да го отърваш, не шикалкави и подмята, не чака все да го спасяваш. Ромео в себе си повярвал, макар и малък, неразбиращ, когато влюби се, изгаря, и

пламъците си
събира.

„Ромео трябва да умре“.

Защо да „трябва“.

Той го иска. И често е
като дете – по детски
твърдоглав и искрен.

Глупак обаче не изглежда.

Понякога е той суетен,
Понякога пък е
небрежен. Събира в
шепите надежда, за
кой ли път, но не
последен.

Ромео е хазартен тип,

Ромео е играч – в живота.

Не казва плахичко: „Не мога“.

Залага всичко – или нищо.
Обича да е приказлив.

Не се прикрива , не
завижда, не е нацупен и
сърдит.

Дори понякога игрив…

Не гледа злобно
като хищник. Не те
за нищо порицава,
не иска да те
наставлява. И има

време да те вижда.
Не те блокира и
обижда, не е
дребнав, и няма
време. И даже туй
той не ненавижда и
счита за излишно
бреме.

Ромео е
нетърпелив.
Ромео – винаги
красив. Със
хумор, чар и със
ирония, и малко
луд, и малко
див. Очите му са
вечно влажни,
гори във
шеметна агония.

Не кара скъп
автомобил. Не
гледа вечно в
телефона. И
погледът – никога
забил във друга
хубава персона.

Ромео, казах че е луд.

Обича страстно и по
много. Понякога
навява смут, защото
смее се високо.
Докарва те до
небесата, в
прегръдките му
защитена, ще вярваш
вече в чудесата,
защото си
зашеметена. Дори
цветя да не купува, и
скъпи лъскави
бижута, той знае
колко много струваш,
и щедростта му те
подкупва.
Ромео сваля, но умело.
Досадник, вярвай, не
е той. Не се
преструва на
изстрадал, на смел и
неразбран герой. Не
казва: „ Тази е
такава“, не съди
никоя жена. за
външен вид не
коментира, не те

предава и убива. Не
слуша клюки, затова
в интрига той не се
навира. И знай, че не
компрометира, и
тайна пази, и не
снима. Той селфи,
вярва, не си прави,
във фитнес няма да
го видиш. Не се
изхвърля, нито хвали,
но мъж ли си, ще му
завидиш. Той плочки
няма да си вае,
обидят ли те – не си
трае. Не е
страхливец,
мижитурка, в
черупка надали се
свива. Защото не е
костенурка, а лъв със
лъвската си грива. Не
ви говоря за Ромео,
сладникавото,
глупаво момченце
,което Шекспир
неумело, описва в
калпаво книжленце.

Говоря за Ромео с
„Р“, не лигав и
нероматичен. А
този, който без да
спре – разбира:
„трябва да умре“.

Ния Каменова

Варна, 08.02.2022